

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 594. Gregorii Pap. Annus 5. Mavritii Imp. Annus 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis

Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis

Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis

Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis

Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis
Gregorius ad Maximianum Imperatorem
de rebus in Sicilia gestis

potest, nimirum eodem esse ad fidem conuersos, sed baptizatos, licet adhuc presbiteros remansisse penitentione illa, quam ante solvere cogebantur, si uoluerint idola colere. Quod quidem indigno animo Gregorius ferens, eandem Augustam, ne id fieret, vehementer admonuit.

Porro eadem epistola de aliis Ianuarii Gregorius monuit, ut de priuando Archidiacono peccato carnis iniquitate, illud firmiter statuens, ut qui post susceptum sacrum ordinem in carnis peccatum lapsus esset, nunquam amplius ad altaris ministerium admitteretur. Demum in fine epistolae ista habet consideratione quidem laud leui digna: Peruenit quoque ad nos, quosdam scandalizatos fuisse, quos presbiteros christum tangere in fronte eos, qui baptizati sunt, prohibuimus. Et nos quidem secundum veterem usum Ecclesiae hanc fecimus. anno enim superiori de his ita scripsit ad eundem Ianuarius Gregorius: Presbiteri baptizatos in facie signare sacro in frontibus christum non praesunt: sed presbiteri baptizatos uincant in pectore, ut Episcopi postea inungere debeant in fronte. At uero quod grauerit accepta audisset Gregorius, induluit, ut & presbiteri, ubi descenderent Episcopi, hoc facerent, cum subdit in data hoc anno epistola: Si uero haec de re aliqui contristantur, ubi Episcopi descendunt, ut presbiteri etiam in frontibus baptizatos christum tangere debeant, conculimus. haec Gregorius, in quem plerique oblatrant tanquam errantem, ex his conclusionem illam elicientis presbiteros inane, posse etiam in his, qui sunt fidei, Romanos Pontifices errare, quod tam fallum est, quam quod asserunt, etraffe Gregorium, minime verum.

Cum enim in his, qui sunt de essentia sacramenti, Romanum Pontificem mutare aliquid posse, minime concessum dicant, & illud affirmant de essentia esse eius sacramenti, ut ab Episcopo ministraretur: sicut primum est absolute verissimum, ita posterius falsum: licet enim id sit proprium ac peculiare munus Episcopi, atque statim ut creatus est Episcopus, illi inhaerent, ut semper eius ministerio character imprimatur: tamen ex delegatione Summi Pontificis presbyter id efficiat erga illos tantum, pro quibus eam potestatem accepit, secus in aliis: sed & in eo praestat Episcopus, quod consignans non sibi subditum, licet peccet, vim tamen suam, characterem imprimendo, collatum sacramentum operatur. Ut autem recundamus eorum sententiam, qui ministerium Episcopale constitutum esse de essentia sacramenti, recipere, quid dicat sanctus Hieronymus, scribens aduersus Luciferianos: Quod si, inquit, hoc loco quaeris: Quare in Ecclesia baptizatus nisi per manus Episcopi non accipiat Spiritum sanctum, quoniam nos asserimus in uero baptizate tribui? Disce hanc observationem ex ea antequam descendere, quod post ascensum Domini Spiritus sancti ad Apostolos descendit: & multis in locis ueteris scripturae reperitur ad honorem potius sacerdotum, quam ad legitimitatem. Cum igitur dicat sanctus Hieronymus, potius ad honorem, quam ad necessitatem eam Episcopi in sacramento Confirmationis functionem pertinere: intelligere potes non adeo esse de sacramenti essentia, ut iubente Pontifice, non possit impleri per presbyterum. In quam sententiam definitum intelligas in sacrosanctis conciliis, Florentino ac Tridentino, nimirum, Confirmationis ordinem ministerium esse Episcopum ex quo possit intelligi, extraordinarie à Papa id posse committi (ut Gregorius fecit) presbytero, necessitate tamen urgente, ne praeter consuetum Ecclesiae morem quid inueniatur.

Quod pertinet ad reliquos S. Gregorii res gestas cum Episcopis: hoc eodem quoque anno, cum in electione Maximii pseudoepiscopi Salonitani, quasi Imperatoris iussione praetensa, peristerent Dalmatiae Episcopi, eundemque animo obstinato consecrasset: omnes à communione suspendit, Extitit & seuerus censor in redarguendis Episcopis illis, qui non, ut decet Episcopos, uicerent: & inter alios Rauennatem Antistitem Ioannem corripuit, quem alias etiam antea corripuisse demonstratum est. Sed accipe, qualem esse uelit Episcopum, dum que inesse in ipso uelit, ostendit: Primum, inquit, me hoc

Greg. l. 4. c. 1. in. 31. XIV.

Greg. l. 1. c. 9. in. 11.

Presbiteri con. christ. in fronte.

Dirac. in d. 2. q. 1. in. 9. de Confirma. ubi. vlt.

XV. DEPENDI TVR GRE GORIVS A CALY MNIA.

XVI. DE MAXIMIANO SALONITANO IMPERATORE.

Greg. l. 2. c. 10. in. 12.

Greg. l. 4. c. 1. in. 31.

confrat. quia mihi fraternitas tuaduplex corde scribit, & alia blandimenta in epistola sua exhibet, alia in lingua sua seculariter ostendit. Deinde gravis mihi est, quia irrisoribus illis, quos habere notary ad hoc pueri solent, vsque hodie frater meus Ioannes in lingua sua retinet: mordaciter loquitur, & quasi de tali affatus latatur: amicus presentibus blanditur, de absentibus obloquitur. Terro gratia mihi & omnino execrabile est, quia serui sui quibus furit, turpia crimina imponit, vt infamati & a se grauius hos apertius vocentur. Post haec accipit, quod disciplina ad vitam clericorum custodiendam nulla est, sed tantummodo seculares suos dominum exhibet. Plurimum vero est, quod tamen pendere elationis primam est, scilicet de vsu palii extra Ecclesiam, & paulo post: Et quidem omnipotenti Deo gratias ago: quia eo tempore, quo ad nos vos pertinet, quod ad aures decessorum memorum nominum perueniat, Longobardi inter vos & Sacerdotum ciuitatem possit faciant. Nam ostendere forsitan hominibus habere, quantum suo esse discretum, haec & alia, ingens aculeum. Corrigens insuper lapsum Episcopum Saturninum post translationem sacros se miscens, vix vt inter laicos communicare possit indulget. Monuit & Constantium Mediolanensem Episcopum de corrigendis clericis, quos osses sibi subiectionis. Redarguit Felicem Sirmium Episcopum, quod suo Metropolitanano obedire desisteret. Admonuit vero & Ioannem Episcopum Primae Iustinianae, & ad exactam curam pastoralis praestandam epistola scripta reddidit vigilantem.

a Greg. li. 1. c. 1. b Greg. li. 1. c. 2. c Greg. li. 1. c. 3. d Greg. li. 1. c. 4. e Greg. li. 1. c. 5. f Greg. li. 1. c. 6. g Greg. li. 1. c. 7. h Greg. li. 1. c. 8. i Greg. li. 1. c. 9. k Greg. li. 1. c. 10. l Greg. li. 1. c. 11. m Greg. li. 1. c. 12. n Greg. li. 1. c. 13. o Greg. li. 1. c. 14. p Greg. li. 1. c. 15. q Greg. li. 1. c. 16. r Greg. li. 1. c. 17. s Greg. li. 1. c. 18. t Greg. li. 1. c. 19. u Greg. li. 1. c. 20. v Greg. li. 1. c. 21. w Greg. li. 1. c. 22. x Greg. li. 1. c. 23. y Greg. li. 1. c. 24. z Greg. li. 1. c. 25.

XVII.

MONACHORVM RVM RENE DISCIPLINAM

di Greg. li. 1. c. 26. e Greg. li. 1. c. 27. f Greg. li. 1. c. 28. g Greg. li. 1. c. 29. h Greg. li. 1. c. 30. i Greg. li. 1. c. 31. k Greg. li. 1. c. 32. l Greg. li. 1. c. 33. m Greg. li. 1. c. 34. n Greg. li. 1. c. 35. o Greg. li. 1. c. 36. p Greg. li. 1. c. 37. q Greg. li. 1. c. 38. r Greg. li. 1. c. 39. s Greg. li. 1. c. 40. t Greg. li. 1. c. 41. u Greg. li. 1. c. 42. v Greg. li. 1. c. 43. w Greg. li. 1. c. 44. x Greg. li. 1. c. 45. y Greg. li. 1. c. 46. z Greg. li. 1. c. 47.

XVIII.

DE CAUSA AGRIGENTINAE

di Greg. li. 1. c. 48. e Greg. li. 1. c. 49. f Greg. li. 1. c. 50. g Greg. li. 1. c. 51. h Greg. li. 1. c. 52. i Greg. li. 1. c. 53. k Greg. li. 1. c. 54. l Greg. li. 1. c. 55. m Greg. li. 1. c. 56. n Greg. li. 1. c. 57. o Greg. li. 1. c. 58. p Greg. li. 1. c. 59. q Greg. li. 1. c. 60. r Greg. li. 1. c. 61. s Greg. li. 1. c. 62. t Greg. li. 1. c. 63. u Greg. li. 1. c. 64. v Greg. li. 1. c. 65. w Greg. li. 1. c. 66. x Greg. li. 1. c. 67. y Greg. li. 1. c. 68. z Greg. li. 1. c. 69.

XIX.

DE CAUSA PAVLINA

di Greg. li. 1. c. 70. e Greg. li. 1. c. 71. f Greg. li. 1. c. 72. g Greg. li. 1. c. 73. h Greg. li. 1. c. 74. i Greg. li. 1. c. 75. k Greg. li. 1. c. 76. l Greg. li. 1. c. 77. m Greg. li. 1. c. 78. n Greg. li. 1. c. 79. o Greg. li. 1. c. 80. p Greg. li. 1. c. 81. q Greg. li. 1. c. 82. r Greg. li. 1. c. 83. s Greg. li. 1. c. 84. t Greg. li. 1. c. 85. u Greg. li. 1. c. 86. v Greg. li. 1. c. 87. w Greg. li. 1. c. 88. x Greg. li. 1. c. 89. y Greg. li. 1. c. 90. z Greg. li. 1. c. 91.

XX.

DE CAUSA PAVLINA

di Greg. li. 1. c. 92. e Greg. li. 1. c. 93. f Greg. li. 1. c. 94. g Greg. li. 1. c. 95. h Greg. li. 1. c. 96. i Greg. li. 1. c. 97. k Greg. li. 1. c. 98. l Greg. li. 1. c. 99. m Greg. li. 1. c. 100. n Greg. li. 1. c. 101. o Greg. li. 1. c. 102. p Greg. li. 1. c. 103. q Greg. li. 1. c. 104. r Greg. li. 1. c. 105. s Greg. li. 1. c. 106. t Greg. li. 1. c. 107. u Greg. li. 1. c. 108. v Greg. li. 1. c. 109. w Greg. li. 1. c. 110. x Greg. li. 1. c. 111. y Greg. li. 1. c. 112. z Greg. li. 1. c. 113.

XXI.

DE CAUSA PAVLINA

di Greg. li. 1. c. 114. e Greg. li. 1. c. 115. f Greg. li. 1. c. 116. g Greg. li. 1. c. 117. h Greg. li. 1. c. 118. i Greg. li. 1. c. 119. k Greg. li. 1. c. 120. l Greg. li. 1. c. 121. m Greg. li. 1. c. 122. n Greg. li. 1. c. 123. o Greg. li. 1. c. 124. p Greg. li. 1. c. 125. q Greg. li. 1. c. 126. r Greg. li. 1. c. 127. s Greg. li. 1. c. 128. t Greg. li. 1. c. 129. u Greg. li. 1. c. 130. v Greg. li. 1. c. 131. w Greg. li. 1. c. 132. x Greg. li. 1. c. 133. y Greg. li. 1. c. 134. z Greg. li. 1. c. 135.

pe ipsum Gregorium Agigentim vix sanctitate clauit, & in Ecclesiasticis tabulis inter sanctos relatum esse, atque tum a Latinis, tum a Graecis eius memoriam frequentari.

Qui igitur longe postquam Ecclesiam quam exactissimam curam gessit, haud praetermisit ex more Vrbanacuriae, loca sancta perspicere, propensiorumque de illis sollicitudinem gerere. Vt plane videtur, ipsam eo potissimum laborasse, vt qualis non sine diceretur, opere in omnibus vigilantissimus inueniretur. hoc enim iustitiam in Vrbe omnes, quae erant, Ecclesias, omnium curam gessit: & inter alias Ecclesiam S. Agathae in Subura, de qua superius, ad Catholicum cultum iam reditum, bonis loquenter curauit, in integrum reuertam in ea, quae Gothorum temporibus possidebat. Insuper Ecclesiam S. Pancratii extra portam Aucliam positam, a clericis derelictam, monachis tradidit, de his scribens ad Maurum Abbatem, quem illi praefecit. Sed & locorum venerabilium etiam locum potiorum profertur curam gessit. Tunc accidit, vt redargueret Ioannem Calanitannum Episcopum hospitalium curam negligentem, habens vt reuocatio omnium diligentissimam curam gerant Episcopi, quae omnis religiosorum hominum, nempe clericos, qui non tubiaccant secularium iudicium potestati, illis praestantibus de his, quae ad sacra locorum Romae, tum alibi potius spectant.

Sed ne Vrbs ipsa facis in ea posita spoliaretur factorum reliquias, sollicitus fuit. Accidit namque, vt hoc eodem anno, cum Constantina Augusta in suo palatio Ecclesiam in me mortam S. Pauli se hinc esset, puriorum cohone standam eiusdem Apostoli sacris reliquiis: cuius rei gratia scriptis ad ipsum Gregorium Romanum Patriarcham, vt Constantinopolim mitteret eiusdem Apostoli caput, sine praeterita quam eius corporis. Acceptum ab Augusta litteris sanctus Pontifex, quod tunc nimis grandem petisset, negaturus omnino, reddidit litteras, multipliciter sibi id minime licere exequat. Epistolam meam, quod multa sciri digna ad historiam pertinencia habeat, hic integram describendam duximus, quae se habet q.

Seruitus vestra pietatis, religionis studio, & sanctitate amore conficta, propter eam, quae in honorem sancti Pauli Apostoli impetrari solent, Ecclesiam, caput eiusdem sancti Pauli, ut aliud quod de corpore ipsius sciri ad se vsursum a suo proprio loco transiit. Et dum illa mihi desiderarem imperari, de istum facillimum obediunt exhibent, vestram ergo per amplius restituent gratiam precorare: maior nos iustitiam tenet, quod illa praestari, quae facere non possum, ut audeo. Nam corpora sanctorum Petri & Pauli Apostolorum tanta in Ecclesia sua constant miraculo atque terris, ut neque ad nos alium sui motum duntaxat mouere possit accedi. Denique dum de hac re solatio decesserem, quae arguerent, quod supra sacratissimum corpus beati Petri Apostoli erat, longe cauent ad eodem corpore fore, quod eum subditio, mutare volunt, si non ei non parui terroris apparuit. Sed & ego aliquid similitur ad sacratissimum corpus S. Pauli, quod inuenire volui: & quia necesse erat, vt iuxta sepulchrum eius huiusmodi fodi alium delinqueret: Praepositi loci ipsius ossa aliqua non quod eodem sepulchro commissa reperit, quae quoniam locare praesertim, ut in eorum locum transponere, apparuerunt quibusdam vestigiis, subita morte defunctum est.

Prater haec antea sanctae memoriae decessit vni vrbeni ad corpus sancti Laurentii, martyrii quodam meliorare desiderant, dum uisitant, vbi venerabile corpus ipsum esse collocatum, & ex soluto exquirendo, subito sepulchrum ipsum igne ante aperitum est: & y, qui praesentem, atque laborantem, non alia & praesentem, quia corpus eiusdem martyrii viderent, quod eodem minime tangere praesens fuerunt, omnes intra dies decesserunt: ita vt nullus vna superstiti potuisset, quod sanctum vultu carpi illius videret. Cognoscit autem tranquillissimum decessit, quae Romanis consuetudo non est, quando sanctorum reliquias datur, vt quicquam tangere praesentem de corpore, sed tantummodo in pedale arandem mittitur, atque ad sacratissima corpora sanctorum ponitur: quod locatum, in Ecclesia, quae est deanda, debita cum veneratione reconditur, & tanta per hoc videri veritate sentit.

XXII. DE CAUSA PAVLINA di Greg. li. 1. c. 136. e Greg. li. 1. c. 137. f Greg. li. 1. c. 138. g Greg. li. 1. c. 139. h Greg. li. 1. c. 140. i Greg. li. 1. c. 141. k Greg. li. 1. c. 142. l Greg. li. 1. c. 143. m Greg. li. 1. c. 144. n Greg. li. 1. c. 145. o Greg. li. 1. c. 146. p Greg. li. 1. c. 147. q Greg. li. 1. c. 148. r Greg. li. 1. c. 149. s Greg. li. 1. c. 150. t Greg. li. 1. c. 151. u Greg. li. 1. c. 152. v Greg. li. 1. c. 153. w Greg. li. 1. c. 154. x Greg. li. 1. c. 155. y Greg. li. 1. c. 156. z Greg. li. 1. c. 157.

XXIII.

DE CAUSA PAVLINA

di Greg. li. 1. c. 158. e Greg. li. 1. c. 159. f Greg. li. 1. c. 160. g Greg. li. 1. c. 161. h Greg. li. 1. c. 162. i Greg. li. 1. c. 163. k Greg. li. 1. c. 164. l Greg. li. 1. c. 165. m Greg. li. 1. c. 166. n Greg. li. 1. c. 167. o Greg. li. 1. c. 168. p Greg. li. 1. c. 169. q Greg. li. 1. c. 170. r Greg. li. 1. c. 171. s Greg. li. 1. c. 172. t Greg. li. 1. c. 173. u Greg. li. 1. c. 174. v Greg. li. 1. c. 175. w Greg. li. 1. c. 176. x Greg. li. 1. c. 177. y Greg. li. 1. c. 178. z Greg. li. 1. c. 179.

CHRISTI MAVRITII IMP. 9. 594. CURIA

diebus emerit e renebris Theophylactus Grecus historicus, qui Mauritaniam scripsit historiam, de qua superius. Quod autem ad successorem Iohannis Hierosolymorum Episcopi spectat: constat post ipsum sedere cepisse Amos, ad quem extat S. Gregorii Papae epistola septima sub Indictione prima. Porro eius successorem ex sententia Eusebii in annum sequentem potius referendam putamus.

XXXI. DE OBITU MAXIMIANI EPISCOPI SYRACUSI. Hoc eodem anno Maximianus ille vir sanctissimus, Abbas olim monasterii S. Gregorii, eiusque pater & educator in monastica disciplina, ac postea ab ipso creatus Episcopus Syracusanus (de quo superius sepe) hoc, inquis, anno, mense Nouembri, ex hac luce migravit, luctu haud exiguum relinquens bonis, de quo ista Gregorius ad Cyprianum diaconum h: Anaristomus tua dilectionis epistola de domini Maximiani obitu mense Nouembri suscepa. Et quidem ille ad praemia desolata peruenit: sed infelix populus Syracusana ciuitatis lugendus est, qui postquam talem diu habere non meruit. Et de eodem in epistola ad Syracusanos i. Hoc tantum sciat magnitudo vestra, quia ciuitas illi, quem de repositum Maximiano reuerentissimum similem non habemus, adeo enim eminens etat vix sanctitas, vt patrem illi in Ecclesia Pontifex non inueniret. Subrogatus est autem in locum Maximiani Iohannes, cui & pallium & more maiorum Gregorius ipse concessit.

XXXI. DE OBITU MAXIMIANI EPISCOPI SYRACUSI.

h Greg. lib. 4. epist. 19. ind. 13.

i Greg. lib. 4. epist. 47. ind. 13.

k Greg. lib. 3. epist. 88. ind. 14.

I. LONGOBARDINI VALLIS SCYTHI IN ROMANITIVM. a Paul. di. ac. lib. 4. c. 1. in vna. c. d. et. in vet. 2.

I E S V C H R I S T I

ANNVS 595.

GREGORII PAP. MAVRITII IMP. ANNVS 6. ANNVS 10.

SECVITVR annus quingentesimus nonagesimus Indictionis decimereptae, qui exiit vniuersae Italiae calamitosus: cum Agilulphus Longobardorum Rex rupta pace, ipso veris initio, cum exercitu, furore plenus, Romam ventus parat aduentum. Vnde autem acciderit, vt idem Rex talia aggressus sit, Paulus narrat his verbis a: Hac eadem tempore Romanus Patriarcha Exarchus Rutenus Romanam praeparavit: qui cum Rutenam reuerteretur, recepit ciuitatem, qua a Longobardis tenebatur, quarum ista sunt nomina, Polimeritum, Herra, Tuderum, Ameria, Persium, Lucelli, & alia quaedam ciuitates. Quod factum cum Regi Agilulpho nunciatum esset: statim Tacino egressus cum valido exercitu Persium petiit, ibique per dies aliquot Mauritaniam ducem Longobardorum, qui se Romanorum partibus traiderat, obsedit, & cepit, sine mora vna priuauit. Huius Regi aduentu in tantum B. Gregorius Papa exterritus est, vt ab expositione templi, de quo Ezechiel scripserat, desisteret: sicut ipse quoque in ipso suis hominibus refert. Rex autem Agilulphus, exiit in Mauritaniam, Tacinum repedant, hucque Paulus, qui multa perterrisse ex sancti Gregorii litteris redarguit, ex quibus pertexisse quoque in agrum Romanum eundem Agilulphum apparret.

II.

Scribat hoc anno atque dicebat ad populum sanctus Gregorius homilias super Ezechielem prophetam: iamque decimamtertiam dicturus erat, cum ista praefatur b: Quia multi curi preueniunt, Ezechielii propheta librum coram charitate vestra totum per ordinem perforari non licuit: bonis vestris desideris placuit parere, * vt saltem extrema eius visio, qua et facta est de aduerso in monte constituto, qua & cuncti est visio: quibus eius obsecror, exponi debuisset. Et quidem voluntati vestrae parere necesse est. Sed duo sunt, qua haec in re perturbant animam meam. Primum, quod haec eadem visio tante obscuritate nebulis tegitur, vt vix in ea aliquis intellectu interlucere videatur. Aliud, quod iam Agilulphum Longobardorum Regem, ad obsidionem nostram summo impetu festinante, Radam transisse * cognouimus. Vnde pensate, fratres charissimi, in caliginoso & mystico scissus penetrare, quid valeat meus infirma iuris sui perturbationibus occupata, &c.

III.

Admiratio hae profecto digna videntur, quod his hoc tempore vacare potuerit ipse Gregorius obsidionem Urbis expectans, & quod populus in summo diei timore ciuitatis conciones ab eorales exigeret, quas in summo otio vix intelligere posse datur. Etenim non solum (vt

dictum est) iusta Gregorius ipse iocubebat, sed etiam eorum vniuerso populo pro cognitione dicebat, vt idem ipse in eadem expolitionis praefatione libri primi testatur, cum ait scribens ad Marinianum Episcopum: Homilias, quae in haec * Ezechiel propheta, vt vram populo loquatur, excepta sunt, multae curi irruentibus, in abolitione reliquerunt.

Admirati sunt haec omnes, qui sapient, vt sub Gregorio fuisse carae totius Orbis, & in tanto discipulo. Vnde potuerit Gregorius in his philosophari, & populum edocere, vt plane consisteret ipsum pro arbitrio penitus contemplationis potuisse sursum super alta leuari, atque deorsum ad populi descendere opportunitatem, illud Pauli & contulcat: Sicut abundare, & sic penuriam pati: & secundu illud David d. cum poneret pro animi voluntate ascensionem in corde suo, statim vero disponeret descensionem in valle lacrymarum. Admiratur inter alios ista S. Bernardus, dum ad Eugenium scribens haec ait: Non desere Romanos Pontifices, qui sibi otia inter maximo negotia inueniunt. Obiit vbi & barbaricus eius cinerum ceruicibus immundat: Non quid tamen istud terruit B. Papam Gregorium, quo minus sequatur scribere in otio? Eo tempore (quod ex eius praefatione huius obscurissimam & extremam partem Ezechiel cum diligenti quam eleganter expoluit, atque etiam homilias illas populam dixit.

Sed & multo magis mirabitur, qui legit, quae habet sanctus Hieronymus in epistola ad Marcellinum & Anaplychiam, vbi ait, interpretationem in eodem Ezechielem aggressam se, impeditum profecti, quod audisset multas Occidentales provincias & ipsam Urbem vallat a Gothis: vt plane ostenderit, non nisi tranquillissimi esse animi, & ab omni penitus, quamuis longe etiam emergentis solitudinis nebula liberi, in tam profunda imateria ingredi. Sed audi, quae, eius verba: Ezechielis mienolim aggressi volui, & sponsonem celeberrimam stultae & horribus sceleris: sed in ipso distandi exordio ita animus meus Occidentalium pronunciarum, & maxime vrbis Romanae vastatione consusit est, vt iuxta vulgari pronerium, proprium ignoratum vocabulum. Dum tacui, scire tempus esse lacrymarum, haec plecter quibus, inquam, magis admirare Gregorium. Stetit rumor tantum Occidentalium eludium a ceptis Hieronymum reuocatum in Oriente degentem, nollo pastoral onere praegratuam, sed solum laeris interitus incedebat: quicum putas fuisse Gregorium, qui in vniuersis dios barbarum, obstrepenibus tabarum clangoribus, prellis & opprellis totius orbis solitudine palatibus haud vegeto & sano corpore, sed languente moribundis, aggreditur & profectur in eum, & prophetam interpretationem & conciones? Sed quid in seipso? Cui dem S. Hieronymus (prout ipse eadem testatur epistola iam iterum maiori otio eundem prophetam ellet aggressi interpretari, iamque vtriusque exphie: Iste librorum barbarorum rursus interruptione attingentium limes Palaestinae, a ceptis desitit, & iterum coactum se fuisse dicit, vbi ad executionem obtexens: Quod si, inquit, iuxta exortationem ratorem silent inter arma leges, quanto magis stultas vrbis, qua & librorum multitudinem, & silentio, ai librorum stultitate, quodque proprium est securitate & otio distantium indiget? At vero Gregorius vix tunc a ceptis est violenter abstractus, vbi vallata Vrbe obsidione, vulnera ciuium, vincula atque credes est oculis contemplatus: cum enim concionatus adhuc pergeret, & ad finem viginti secunda homiliae peruenisset, ita ad populum peccant:

Nemo autem me reprehendat, si post hanc locutionem ostendere, qua (sicut omnes erant) nostram indolationem exortat, vnde quae gladius carnis in seipsum, vndeque inuenimus in vniuersum timorem. Aliter tractati ad nos in manu reuocati, alii capiti, alii intercepiti nunciatur. Lam cogar lingua ab expolitione meae, qua talem animam & meam vira mea: Lam nolum in me lacrym, qui studium requirat: qua per se hinc in hinc cultura mea, & organum meum in vocem stentium. Lam cordis oculum in vniuersum discessione non vigilat: qua dormitavit i amica nota praedico. Lam minus ledi animo dulcis est: qua oblitus sum k manducare panem meum a voce genuit me. Cui autem vult non lacry, de Scriptura: iuxta seculum loqui iuxta quae lacry libet? Et quia...

h Greg. prof. in lib. 2. sup. Ezech. * petere GREGOR. CONCIO. NATVR. ET EZECHIELEM IN INTERPRETATVR. * transl. mealie

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN